

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eliae & Dorotheo, Remp. gerentibus. 249.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

ὅτι καταφανές ἔστι τὸ θεαδευγμάτων
τὸ σαφηνίσαι περὶ σομῆς. ὡσαύτῃ
γὰρ ἄλλο ὅτι θυσιασθεῖον, καὶ ἄλλο
θυσία. καὶ ἄλλο θυματῆριον, καὶ ἄλλο
θυμαμα. καὶ ἄλλο βασιλῆσιον, καὶ
ἄλλο βασιλῆ. τὸ μὲν γὰρ τὸν τόπον ἐν ᾧ
συνεδρεύουσι μνησεί. ἡ δὲ τοῖς βασιλο-
μένους ἀνδρας, οἷς καὶ ὁ κίνδυνος, καὶ ἡ
σωτηρία ἀνήκει, ἔτω καὶ ὅτι τῆς ἐκ-
κλησιασθεῖς, καὶ τῆς ἐκκλησίας. εἰ δὲ
μὴδ' ἔπαις νεοποιεῖται φαί, μανθανέτω,
ὅτι ὅτι μὴ τῆς ἀποστόλων, ὅτι ἡ ἐκ-
κλησία ἐκόμα μὲν χειρίσμοσι πνευμα-
τικαῖς, ἔβρε δὲ πολιτεία λαμπραῖ,
ἐκκλησιασθεῖα. ὁ δὲ ἰὺ. ὅτι δὲ ἡ ἰὺ
τὰ ἐκκλησιασθεῖα πλέον τῶ δόντος
κεκόσμηται. ἡ δὲ ἐκκλησία, ἀλλ' ἔδει
βύλομαυ δυχερῆς εἰπεῖν, κομωδ' ἔτα.
ἐγὼ γοῦν εἴγε ἀρεσὶς μοι προσέκειτο,
ἐλόμην ἀν' ἐν τοῖς χειροῖς σκηνοῖς γα-
ρανῆσαι, ἐν οἷς ἐκκλησιασθεῖα μὲν
οὕτω κεκοσμημένα μὴ ἰὺ, ἐκκλησία
δὲ θεοῖς καὶ οὐρανοῖς χειρίσμοσι ἐ-
τεμμένη, ἡ ἐν τέτοις, ἐν οἷς τὰ μὲν ἐκ-
κλησιασθεῖα παντοῖοις κεκαλλώπι-
σται μαρμάροις, ἡ δὲ ἐκκλησία τῆς
πνευματικῶν χειρίσμων ἐκείνων ἐρη-
μῆ. καὶ γυμνὴ κατέστηκε.

Τῶ αὐτῷ σμν.

Δίχμοι οἱ μοι ὅτι τῆς μεγίστων ὑπο-
θέσεων, καὶ ὁ λόγων τῆς ἀξίας ἀπολιμ-
πάνται, μὴ ἀδυναμία καταψηφι-
ζεσθαι τοὺς ἀκροατοῦς, ἀλλὰ συγ-
γνώμην νέμειν ὅτι τὸ τῆς ἀξίας
μέγθος τιμῆς αὐτῶν ἀναφέροντας.

Ἡλία καὶ Δοροθέω πολιτενο-
μῶσι. σμν.

Εγὼ φίλος μὲν ὑμῶν εἶναι ὁμολο-
γῶ, καὶ ἀμῆνος δὲ εἰς συμμαχίαν παρ
ἐκείνων ὑμῶν, ὁ δὲ οἷδ' ὅπως καὶ δι-
εσώθη καὶ πολεμῶντος πατέρα, οὐχ
ἦζω οὐδ' εὐ ποιῆσαι τὸν ἕτερον φεύ-
γων, ἀλλὰ τὸ ὀπίστρον κακῶς. εἰ δ' ὅ-

thymiamatis locus, aliud thymiama, aliud
forum, aliud senatus (illud enim locum in
quem coeunt, significat: hic autem vitos
eos qui consilium ineunt, ad quos & peri-
culum & salus pertinet) eodem modo de
templo & Ecclesia statuendum est. Quod
si ne sic quidem se intellexisse dicat, illud
ex me discat, quod Apostolorum tempore,
cum Ecclesia & spiritualibus gratijs abun-
daret, & vitæ splendore afflueret, nulla tē-
pla erant: at nostra tempestate templa plus
quam par sit exornata sunt, Ecclesia autē,
ne quid grauius dicam, comicis cauillis
inestitur. Ego verò, si mihi optio daretur,
temporibus illis fuisse malle, in quibus
templa quidem non perinde ornata erant,
Ecclesia autem diuinis ac cælestibus gra-
tijs undique cincta & redimita erat, quam
his nostris, in quibus templa quidem om-
nis generis marmoribus cohonestata
sunt, Ecclesia autem spiritualibus illis gra-
tijs nuda & vacua est.

Eidem. 248.

Æquum esse censo in maximis argu-
mentis, vt etiam si is qui orationem ha-
bet, à susceptæ materiæ dignitate ab sit,
audiores propterea haudquaquam cum
imbecillitatis accusent, verum ei potius
veniam tribuant, ad rerum gestarum ma-
gnitudinem huiusmodi causam referetes.

Elizæ & Dorotheo, Remp. geren-
tibus. 249.

Ego amicū quidem me vestrum esse
confiteor: ab utroque autem vestrum (qui
nunc, haud scio qua de causa, alter ab al-
tero hostilibus odiis dissidetis) ad incundā
belli societatem accitus minimè veniam:
non quòd alterum iuuare defugiam, sed

Ec ij

ne alterutrum malo aliquo afficiam. At si, id quod oportet, feceritis, atque atrocissima pugna abiecta pacem vobis ob oculos proposueritis, veniam: non ut alterutri adversus alterum suppetias feram, sed ut ambos rursus amicitia nexu deuinxiā.

Palladio. 250.

Diuinis oculis nec oculos obuertere, nec repugnare oportet: verum priusquam, quid faciendum sit, audierimus, nos id facturos esse polliceri. Nam quod Deus sit, qui oracula edat, istud & contradictionem omnem procul pellit, & obedientiam omnem ac persuasionem efficit. Nam qui, id quod nobis conducit, apprimè nouit, hic & loquens, & leges instituens, idoneus profecto est, cui fides habeatur.

Zenoni Presbytero. 251.

Corporum cognatio cum morum propinquitate nullo modo comparanda est. Quamobrem si te clarissimi Episcopi Hermogenis patrualem vocem, nihil tibi gratificer. Si autem syncerum discipulum, neutrius causa pudore afficiar. Sic enim & tu præstantissimi viri vestigiis hæsisse videberis, & ille, eum, qui ipsum imitatus sit, egregium ac præstantem virum reddidisse.

Petro. 252.

Duo hæc (ô quonam te nomine nuncupem, ut virtutis tuæ meritum attingam) in causa fuisse existimo, cur homines ad diuinam prædicationem lubentibus animis accesserint, nimirum & sermonem auctoritate ac fide plenum, & prædicantium mores. Alterum enim alterius neruus ac robur erat, nimirum sermo, qui fide dignus erat, & vita sermonem confirmans. Non enim alia prædicantes, alia faciebant (alioqui enim ridiculi fuissent, ut nonnulli nostræ tempestatis) nihil enim acerbi dicere volo) verum congruentem atque consentaneum sermoni vitam præbentes, homines subigebant. Quocirca etiam Christus,

ὡς χεὶρ ποιήσετε, καὶ ἀποθέμενοι τὴν ἀσπονδὸν μάχην εἰς εἰρήνην ἐλάσετε, ἢ ἕω. οὐ θατέρω χεῖρ τῶ ἐτέρω συμπαράξων, ἀλλ' ἀμφοτέρως πάλιν εἰς φιλίαν συνάψων.

Παλλαδία. στ.

Τοῖς θεοῖσι χειροῖσι, ἔτ' ἀπιβλέπειν χεῖρ, ἔτ' ἀπιφθέγγεσθαι. ἀλλὰ σπῆν ἢ ὅτι χεῖρ παράθειν ἀκούσαι, τὸ παράθειν ἐπαγγελλέσθαι. τὸ γὰρ ἕως θεὸν τὸν θεσπίζουσαι, πᾶσαι μὲν ἀπιβλέψαντες ἐξορίζεαι, πᾶσαι δὲ πειθῶ δειμιργεῖ. ὁ γὰρ τὸ συμφέρον ἡμῖν ἀιφρόντως ὁπίστα μιν, ἔτος καὶ λέγων καὶ νομοθετῶν, ἀξιοχρεως ἂν εἴη.

Ζήνωνι πρεσβυτέρω. σναδ

Οὐδὲν ἡ σωματικὴ ἀδένεια ποσὸν τοῦ ἔσσι ἢ τῆς τρέπον ἀγγιγεία. διότι ὡς ἐκ ἐλάσαι μί σε τῶ ἀοιδίμου Ἐρμολόγους τῶ ὁπισκοπῆ ἀδελφίδου, ἔδεν ἄσσι χειροῖσιν. εἰ δὲ γνήσιον φοιτητῶν, οὐδὲτερον ἂν ἀιχμωοίμην, ἔπε γὰρ τῶ ἀείτω δόξεις ἢ κολλῶσθαι καὶ ἐκείνους τῶ γενναῖον τὸν μιμησάμενον ἀποτετελεσείαι.

Πέτρω. σιβ.

Δύο ταῦτα ἡγοῦμαι, ὃ πῆ σε χαλῆσαι τῆς ἀξίας ἐφάλομαι, πεπειμένας τῆς ἀνθρώπων, τῶ θεῶ κηρύγματι, ἀσιμῶς παρὰ τὸν θεὸν, ὃ τῶ λίγος ἀξιοχρεως ὦν, ὃτε τρέπος τῆς κηρυχόντων. θατέρω γὰρ θατέρω, νεῦσαι καὶ ἰχθὺς ἐτίγανεν. ὁ μὲν λόγος ἀξιοπρεπῶς ὦν, ὃ δὲ βίος ἐγχεῖται τὸν λόγον. οὐ γὰρ ἄλλα κηρυχόντες, ἔπερα ἔσραστον. ἢ γὰρ ἂν γέλωτα ὠφλησάν, ὡς ὡπινῆς τῆς νῦν. οὐδὲν γὰρ ἐβλομήαι δυχρεῖς εἶπεν, ἀλλὰ συμβαίνοιντα τῶ λόγῳ τὸν βίον παρεχόμενοι, ἐχειροῦσθαι τῆς. διό καὶ ὁ χεῖρος εἰδῶς, ὡς λόγος μὲν